

Erasmus Plus / Priateľstvo, práca, zábava, zážitky, skúsenosti – kto skúsi neofutuje!

Volám sa Dávid Bajus. Som študent tretieho ročníka Strednej odbornej školy technickej v Michalovciach. Bol som účastníkom mobility projektu Erasmus+ v meste Saluzzo v Taliansku.

O mobilite som sa dozvedel od mojej pani učiteľky anglického jazyka. Zaujal ma nápad tohto projektu a po krátkej debata s rodičmi a ich súhlase som sa do projektu prihlásil. Najviac som sa obával asi ľudí v Taliansku a toho, aká bude komunikácia s nimi. Výber samotných účastníkov mobility prebehol pomocou testov našich vedomostí z anglického jazyka, z odborných predmetov a kvízov o Taliansku. Krátko po tom, ako sme boli vybratí prišiel koniec školského roka a s ním letné prázdniny. Počas prázdnin sme s koordinátorkou a sprievodnými osobami napísali testy a ďalej komunikovali pomocou e-mailu. Mali sme za úlohu si pripraviť prezentácie na témy Slovensko alebo aj firma, v ktorej sme mali vykonávať praktickú činnosť v zahraničí. Taktiež sme mali za úlohu zaobstarať si medzinárodné študentské karty ISIC, keďže boli pre stáž potrebné.

Ihneď po návrate do školy nastala naša príprava v anglickom jazyku, na ktorej sme zlepšovali naše znalosti v odborných slovách a angličtine ako celku. Taktiež sa v septembri uskutočnilo rodičovské združenie, na ktorom boli podpísané zmluvy a boli sme detailne oboznámení s projektom samotným. Rodičom, rovnako ako žiakom, sa nápad tohto projektu páčil a podpisovanie zmlúv prešlo hladko. Do Talianska sme cestovali letecky a kvôli lacnejším letenkám sme mali povolenú batožinu do 8kg. Čo sa najprv zdalo ako malé číslo, tvorilo dobrý odhad toho, koľko batožiny vôbec budeme potrebovať (moja mala niečo cez 5kg).

Cesta sa pre mňa začala v nedeľu 30-teho septembra asi o 5:30 ráno keď som vyrazil z domu, aby som bol pred školou aspoň o 10 minút skôr, ako bol dohodnutý čas odchodu 6:30. Cestovali sme autom do Budapešti na letisko, kde sme mali asi hodinu a pol pred tým, ako sme leteli do Ríma. Po prilete do Ríma sme na letisku čakali približne 3 hodiny na náš let do Turína, kde sme nakoniec dorazili pred ôsmou hodinou večer. Samotné lety boli relatívne pohodlné, aj keď trošku stiesnené. Pre mňa nešlo o novú skúsenosť, keďže som už lietadlom letel aj predtým. Po našom prilete do Turína sme boli privítaní profesorom talianskych študentov ako aj jedným z ich rodičov, ktorí nás autom zobrali z Turína do Saluzza. Cesta trvala asi hodinu.

Po príchode do Saluzza sme sa stretli s rodinami, v ktorých sme boli následné 2 týždne ubytovaní. Talianska rodina ku mne bola prívetivá a starala sa o mňa ako o jedného z nich. Dostal som u nich v dome vlastnú izbu a po dlhej ceste som si konečne mohol oddýchnuť. Na ďalší deň nasledoval môj prvý deň vo firme. Firma sa volá Nazari Automazioni a zaoberá sa predovšetkým vytváraním programov na ovládanie zariadení mnohých využití. Po krátkej prehliadke firmy, som bol priradený k jednému z pracovníkov firmy, ktorý sa volá Claudio. Vzhľadom na to, že pochádza z Brazílie a precestoval už nejakú časť sveta vedel dobre komunikovať po anglicky a spolupráca s ním bola veľmi jednoduchá. Po práci som každý deň išiel autobusom

z mesta Verzuolo, kde sa nachádza firma do dediny Manta vzdialenej asi 3 kilometre. Vo voľnom čase sme s Paolom (člen rodiny, ktorý neskôr prišiel na Slovensko) chodili na rôzne miesta ako hrad v Mante, alebo staré väzenie v Saluzze. Taktiež ma priučil jeho koníčkum, medzi ktoré patrí aj lezenie, ktoré som si s ním vyskúšal v športovom centre v Saluzze. Vzhľadom na to, že talianski študenti chodia do školy aj v sobotu sme využili tento deň ako príležitosť bližšie spoznať, ako funguje vyučovanie u nich. Budova školy bola staršia, ale renovovaná a v porovnaní s našou školou viac moderne vybavená. Študenti ich školy to nemali ľahké, keďže na rozdiel od našich 45 minútových vyučovacích hodín ich hodiny trvajú 55 minút a počas dňa majú iba jednu 10 minútovú prestávku a to o 11:00. V nedeľu sme spolu so študentmi, ktorí neskôr prišli na Slovensko išli na poznávací výlet do Turína. Tam sme navštívili múzeum histórie automobilov a tiež vyšli na kopec na kraji mesta, odkiaľ bol nádherný výhľad na celé mesto. Samozrejme keď sa spomenie Taliansko, tak mnohým ľuďom napadne jedlo. Najčastejšie jedlá sú cestoviny a pizza, to by vás po chvíľke mohlo prestať baviť, našťastie sú tu ešte lasagne. Najviac ma zaskočili večere väčšinou až po ôsmej večer, ktoré boli pre každého z nás zmenou.

Po dvoch týždňoch nastal čas ísť domov a hneď na ďalší deň privítať talianskych študentov na Slovensku. Talianski študenti k nám došli hladní a vyčerpaní z cesty, takže každého z nich potešilo jedlo, ktoré si pre nich rodiny prichystali. Vzhľadom na to, že môj otec nevie po anglicky, tak u nás nastala menšia jazyková bariéra, ktorá však nerobila žiadne ťažkosti a bola ľahko prekonaná. Paolo sa u nás rýchlo usadil a na ďalší deň bol pripravený na prvý deň v BSH. Prvý deň v práci sa riešili predovšetkým organizačné záležitosti a boli sme rozdelení na jednotlivé pracoviská vo firme. Na druhý deň sme už pracovali naplno a zaučali sme našich talianskych kolegov do práce vo fabrike. Práca vo firme bola nenáročná, ale ukázala im ako firma funguje. Voľný čas sme venovali oddychu alebo spoznávaniu okolia. Konkrétne najviac si Paolo obľúbil pamätník bojov o Dargovský priesmyk, keďže talianska história z obdobia druhej svetovej vojny je taktiež plná partizánskych bojov. Taktiež Taliani spoznali Košice a dokázali si porovnať veľké mestá tu a v Taliansku. Samozrejme sme nechali Paola ochutnať niečo z našej kuchyne ako napríklad bryndzové halušky (ako inak) a veľmi ma potešilo, že naše jedlo je chutné aj pre ľudí z iných krajín.

Avšak, ako všetko, aj tento projekt sa blížil ku koncu a po štyroch týždňoch nastal čas sa rozlúčiť. Vzhľadom na to, že sme si všetci navzájom sadli, tak sme vedeli, že nám to bude chýbať. Ostali sme však aj naďalej v kontakte a plánujeme si v budúcnosti stretnutie, prácu alebo aj dovolenku v Taliansku v blízkom okolí našich priateľov.

Rozhodne si myslím, že moje rozhodnutie zúčastniť sa stáže stálo za to a dalo mi to do života veľa dobrých skúseností, ktoré mi v budúcnosti môžu pomôcť posunúť sa ďalej, alebo možno aj nájsť si prácu v zahraničí. Ak by sa mi ešte niekedy naskytla príležitosť zúčastniť sa stáže znova, rád by som túto skúsenosť zopakoval.